

Arrest

nr. 261 926 van 8 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat A. DE BLOCK *loco* advocaat C. BUYTAERT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 23 juli 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 5 augustus 2019 om internationale bescherming. Op 25 juni 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 28 juni 2021 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Venezolaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Caracas, Venezuela. Sinds 2015 woonde u in Boca de Uchire (Anzoategui State). U behaalde in 2006 een diploma van technicus in publiciteit, in 2016 een diploma als radiopresentator en in 2018 een diploma van digitale marketing. In 2005 werkte u in een publiciteitsbureau. Van 2006 tot 2013 werkte u voor een krant en andere publiciteitsbureaus. Van juli 2015 tot 2018 werkte u bij I. N. R. M. (...), een bedrijf dat een ranking maakt van de meest beluisterde liedjes in Venezuela. U was bij dit laatste bedrijf de enige vaste werknemer en u was er actief als administratief manager en persoonlijk assistent.

Sinds 2009 bent u lid van COPEI (Comité de Organización Política Electoral Independiente, Comité van de Politieke Organisatie voor Onafhankelijke Verkiezingen), een oppositiepartij van Venezuela. U voerde echter niet veel activiteiten uit voor de partij. U ging stemmen wanneer er verkiezingen waren en u trachtte mensen uit uw naaste omgeving te overtuigen van uw standpunt. U voerde geen andere activiteiten uit voor COPEI. Van 2000 tot 2014 nam u ook deel aan 8 betogingen, gericht tegen het Venezolaans regime.

Op 6 december 2015 postte u op Instagram een foto waaruit bleek dat u had gestemd bij de verkiezingen. De baas van het bedrijf I. N. R. M. (...), D. M. D. (...), sprak u hierop aan en zei dat u niet mocht deelnemen aan verkiezingen. Hij had immers banden met enkele sympathisanten van de regering en uw Instagram post zou nefaste gevolgen voor zijn bedrijf kunnen hebben. In 2016 begon D. (...), na het stuklopen van zijn relatie, aardig te zijn en u aandacht te geven. Hij wachtte u ook op in zijn ondergoed. U was met deze zaken echter niet gediend en vroeg hem of u van thuis uit kon werken. Hij stemde hier mee in. Toen u dan nog sporadisch op kantoor (dat zich bij D. (...) thuis bevond) moest zijn, liet zijn moeder u niet binnen. Tevens beledigde zij u. Daarom besloot u een andere job te zoeken en te solliciteren. D. (...) kwam hier echter van op de hoogte en hij vertelde u dat u het bedrijf niet mocht verlaten. Hij wist immers dat u veel cruciale informatie over het bedrijf had en dat u op de hoogte was van de door hem gepleegde fraude en bedrog. Vanaf toen behandelde hij u met meer respect. In juli 2016 mocht u mee een radioprogramma presenteren, C. o S. (...). D. (...) vroeg u om politieke boodschappen te verkondigen in dit programma maar u ging hiermee niet akkoord. Daarom besloot u na drie à vier maanden te stoppen met het programma. D. (...) accepteerde dit zonder problemen. De persoon waarmee u het programma presenteerde, Do. (...), was nadien nieuwsgierig waarom u was gestopt met het radioprogramma en kwam bij u thuis langs. Toen u hem bij u thuis een rondleiding gaf, deelde hij u mee dat u de pomp van het zwembad goed diende te bewaren. Toevallig werd de pomp drie à vier dagen later gestolen. U meent dat dit mogelijks verbonden is met de problemen met D. (...). U had steeds een goed contact met de ex-partner van D. (...), J. M. (...). Jullie beschouwden elkaar toen als vriendinnen en ze vertelde u over de slechte feiten die ze kende met D. (...). In 2017 eiste D. (...) dat u de carnet de la patria (een Venezolaanse identiteitskaart om de socio-economische situatie te monitoren) zou aanvragen. Indien u hiermee niet zou instemmen, zou hij u niet meer betalen. U vroeg tegen uw wil uiteindelijk het document aan in december 2017. Ondertussen was de werksituatie bij D. (...) zeer slecht geworden. Hij beledigde, u diende alle uren van de dag beschikbaar te zijn, u moest uw baas thuis ontvangen en u diende zijn vuile werkjes (waar fraude mee gemoeid was) op te knappen. Eind 2017 begon J. (...) u bovendien telefonisch te bedreigen. Ze verweet u, ten onrechte, haar man afgenomen te hebben. D. (...) op zijn beurt vroeg in december 2017 dat u afstand zou nemen van de partij COPEI. Omdat u de situatie niet meer kon verdragen, besloot u niet meer voor D. (...) te werken. U gaf in januari 2018 aan dat u ontslag wou nemen. Toen hij dit vernam, accepteerde hij dit niet en begon hij u te bedreigen. Hij zei u dat u nooit meer verder zou geraken met uw carrière. In februari 2018 was er een poging tot inbraak in de woning waar u verbleef (u woonde samen met uw moeder in haar huis in Boca De Uchire). Uw broer Daniel was toevallig op bezoek en hij kon de daders verjagen. Nadien besloot u om in april en mei 2018 bij uw vader te verblijven. In mei 2018 gaf u tegenover D. (...) aan dat u uw ontslag zou geven. U ging vervolgens twee weken met vakantie. In die twee weken dat u vakantie had, werd u vaak telefonisch bedreigd door D. (...). Hij belde tevens uw broer Daniel op en bedreigde u via hem. Op 1 juni 2018 gaf u officieel uw ontslag. U werd toen voor het laatst rechtstreeks bedreigd door D. (...). Midden juni was er een tweede poging tot inbraak. Toen de daders probeerden binnen te raken, riepen ze uw naam. Door het kabaal dat ontstond, kwamen de burens naar buiten. Hierop besloten de daders te vluchten. U linkt deze inbraakpoging, net als de eerste inbraakpoging aan uw problemen met D. (...). Drie dagen later verhuisde u naar uw vader om verdere problemen te vermijden. Uw moeder verhuisde naar uw tante. In de periode dat u bij uw vader verbleef, solliciteerde u tevergeefs bij verschillende bedrijven. Nog in de periode dat u bij uw vader verbleef, ging u elke twee weken een keer terug naar het huis van uw moeder in Boca De Uchire. U verbleef daar telkens drie à vier dagen. Elke keer toen u daar was, kwam D. (...) met zijn auto voor uw huis staan en hij begon te toeteren. Dit

gebeurde drie keer in de periode van juni 2018 tot november 2018. In augustus à september 2018 probeerde u tevergeefs bij de politie een klacht in te dienen tegen D. (...). Diezelfde periode belde D. (...) naar uw broer en deelde hem mee dat hij wist dat u bij uw vader verbleef. Daarom verliet u het huis van uw vader eind oktober à begin november 2018. U verbleef sindsdien bij verschillende vrienden en familieleden. Hierdoor kon u niet werken en kon uw dochter niet meer naar school gaan. U keerde ook af en toe nog voor enkele dagen terug naar Boca De Uchire. U verbleef dan bij uw vader, uw tante of bij een vriendin. Ook uw moeder was teruggekeerd naar haar woning in Boca De Uchire. U verliet, samen met uw minderjarige dochter Ana Michelle, Venezuela op 22 juli 2019. U reisde legaal met het vliegtuig naar Turkije om vandaaruit verder te vliegen naar België. U kwam in België aan op 23 juli 2019. Op 5 augustus 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U vreest bij terugkeer aangevallen te worden door D. (...). U vreest tevens dat, door de situatie met D. (...), u zonder werk zal vallen en dat uw dochter niet naar school kan gaan. U haalt bovendien in een mail aan – die u na uw tweede persoonlijk onderhoud opstuurde – dat uw dochter in 2018 tweemaal hygiënisch niet goed werd verzorgd nadat ze naar toilet ging op school. Er waren in de school namelijk onvoldoende hygiënische producten om haar te verzorgen. Door de pijn aan haar geslachtsdelen weende uw dochter toen.

U bent in het bezit van uw origineel paspoort met afgiftedatum 21 juli 2014, uw originele identiteitskaart met afgiftedatum 2 mei 2019 en het origineel paspoort van uw dochter met afgiftedatum 14 oktober 2015.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verder de volgende documenten voor: uw originele geboorteakte, de originele geboorteakte van uw dochter, een verklaring van COPEI waaruit blijkt dat u sinds 2009 lid bent van de partij, enkele foto's van de herstellingen n.a.v. de schade bij één van de twee pogingen tot inbraak, een mail gericht aan een telecomoperator met de vraag om uw account op te heffen, uw ontslagbrief, een deel van uw loonfiche, een e-mail van u naar D. (...) over confidentiële informatie die u had over zijn bedrijf, uw aanvraag van de carnet de la patria, enkele facebookberichten van J. (...) van december 2017 waarin ze stelt dat ze teleurgesteld is in u omdat u een relatie met D. (...) zou hebben, een juridische verklaring die uw oom heeft opgesteld en waar uw problemen in worden beschreven, een verklaring van uw vriendin Wendy die u hielp om naar België te komen en waaruit blijkt dat u bij haar verblijft in België, een screenshot van uw Instagrampost van 6 december 2015, van het Instagramaccount van I. N. R. M. (...), van uw twitteraccount en het twitteraccount van D. (...) en het radioprogramma C. o S. (...) en het laatste bericht dat u via een vals account van J. (...) heeft ontvangen.

Na uw tweede persoonlijk onderhoud maakte u middels uw advocaat enkele verduidelijkingen aangaande uw verklaringen over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest dat u of uw dochter bij een terugkeer aangevallen zouden worden door uw vroegere werkgever, D. M. (...) (Notities persoonlijk onderhoud d.d. 12.02.2021 (CGVS 1), p. 19). Aan uw beweerde problemen met D. (...) kan echter niet het minste geloof gehecht worden.

Vooreerst legt u tegenstrijdige verklaringen af over de redenen waarom de problemen met D. M. (...) begonnen en het tijdstip waarop dit begon. Voor de DVZ stelt u dat D. (...) u voor februari 2018 verschillende keren verboden had om te stemmen bij de verkiezingen. Wanneer hij dan in februari 2018

vernam dat u lid bent van COPEI, begonnen de bedreigingen (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Voor het CGVS stelt u echter meerdere malen uitdrukkelijk dat u sinds december 2017 door hem werd bedreigd en dat D. (...) toen reeds op de hoogte was van uw affiliatie met COPEI (CGVS 1, p. 15, 17 en Notities persoonlijk onderhoud d.d. 03.05.2021 (CGVS 2, p. 7-9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden stelt u dat dit veroorzaakt werd omdat u op het moment van uw interview bij de DVZ geen professionele bijstand had van een advocaat en dat u een algemeen beeld schetste (CGVS 2, p. 12) en volhardt u in uw laatste verklaringen (CGVS 1, p. 15). Het afleggen van coherente verklaringen aangaande uw problemen hangt evenwel in alle redelijkheid niet af van de bijstand van een advocaat. Ook wanneer u niet wordt bijgestaan door een advocaat mag verwacht worden dat u coherente verklaringen aflegt over uw problemen. Dat u een algemeen beeld schetste doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u voor de DVZ expliciet verklaarde dat de bedreigingen begonnen in februari 2018 (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Het louter volharden in uw laatste verklaringen is evenmin een verschoning voor het vastgestelde verschil.

Wat betreft de redenen voor de start van de bedreigingen en het erger worden van uw problemen legt u doorheen uw opeenvolgende gehoren voor de asielinstanties wisselende verklaringen af. U stelt immers bij uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat het erger worden van de problemen met D. M. (...) eind 2017 niet het directe gevolg was van uw politieke activiteiten maar wel van het feit dat u uw ontslag wou geven (CGVS 1, p. 14-15). U zegt weliswaar dat de start van de problemen met D. (...) begon in 2015 n.a.v. uw post op instagram over uw deelname aan de verkiezingen maar dit was niet de rechtstreekse aanleiding van het feit dat de problemen erger werden eind 2017 (en waarna de bedreigingen begonnen) (CGVS 1, p. 15). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud stelt u evenwel dat de bedreigingen eind 2017 begonnen omdat u de carnet de la patria niet wou aanvragen en omdat u weigerde om uw lidmaatschap binnen COPEI te laten schrappen (CGVS 2, p. 9). Later tijdens uw tweede onderhoud geeft u dan weer opnieuw aan dat de problemen eind 2017 verergerden omdat u uw ontslag wou geven (CGVS 2, p. 13). Geconfronteerd met het feit dat u voor de DVZ het beeld had geschetst dat de problemen begonnen omwille van uw lidmaatschap binnen COPEI en niet omwille van uw ontslag repliceert u dat de politiek een deel van de reden was (CGVS 2, p. 13). Dit is dan weer tegenstrijdig met uw eerdere bewering dat uw politieke activiteiten niet direct de aanzet waren voor het erger worden van de problemen eind 2017 (CGVS 1, p. 15). Dergelijke incoherente verklaringen doen dan ook afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Dat uw verklaringen allerminst geloofwaardig zijn blijkt ook uit de andere tegenstrijdigheden van uw relaas. Zo gaf u bij de DVZ aan dat u bij COPEI vrijwilliger was en dat u mee activiteiten hielp organiseren. Wanneer D. (...) u in 2018 vroeg om u terug te trekken uit COPEI weigerde u dit maar u begon wel minder deel te nemen aan activiteiten van de partij (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.4 en 3.5). Wanneer u bij het CGVS gevraagd wordt of u – toen u D. (...) zijn vraag tot het schrappen van uw lidmaatschap bij COPEI weigerde – andere zaken uitvoerde om D. (...) tegemoet te komen, stelt u dat enkel uw ontslag nog wat uitstelde (CGVS 2, p. 8). U maakt hier nergens melding van het minderen van uw activiteiten binnen COPEI. Bovendien stelt zich de vraag welke activiteiten u (zoals u te kennen gaf voor de DVZ) binnen COPEI verminderde. Bij het CGVS verklaarde u immers dat u na de geboorte van uw dochter (ze is geboren in 2014) nauwelijks nog activiteiten voor COPEI uitvoerde. Voor 2014 deelde u online enkele politieke zaken, probeerde u mensen uit uw naaste omgeving van uw standpunt te overtuigen en nam u deel aan enkele betogingen (CGVS 1, p. 6-8, 14-15 en CGVS 2, p. 3-5). Na 2014 ging u enkel in 2016 bij twee betogingen langs om 'dag' te zeggen maar u nam hier niet aan deel. U nam ook nog deel aan de verkiezingen die na 2014 plaatsvonden maar overige politieke activiteiten had u niet (CGVS 2, p. 4-5). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, stelt u zich niet te herinneren dergelijke zaken voor de DVZ verklaard te hebben (CGVS 2, p. 8), een repliek die in alle redelijkheid niet weerhouden kan worden aangezien uw verklaringen afgelegd voor de DVZ u werden voorgelezen waarna u deze ter goedkeuring ondertekende. Voor het CGVS maakte u bovendien geen gewag van enige problemen over uw verklaringen bij de DVZ (CGVS 1, p. 2-3).

Daarnaast is het beeld dat u schetst over het toeteren van D. (...) aan uw woning volledig incoherent. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud geeft u aan dat dit drie keer gebeurde en dat dit soms één of twee uren duurde (CGVS 1, p. 12 en 18). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud stelt u enerzijds dat hij twee keer kwam toeteren. Anderzijds verklaart u dat dit één keer een uur duurde en de andere keren steeds 20 minuten. Met "andere keren" geeft u aldus te kennen dat er minstens nog een tweede en derde keer was en stelt u dat u niet exact weet hoeveel keer hij kwam. Later tijdens uw tweede onderhoud geeft u wederom een andere versie en stelt u dat dit een vier à vijftal keer gebeurde en dat dit steeds 20 minuten duurde. U voegt er dan aan toe dat er nog een zesde keer was en dat dit een uur duurde (CGVS 2, p. 17-18). Het zo frappant veranderen van uw verklaringen, toont wederom dat er

hieraan niet het minste geloof kan gehecht worden. Dat u aangeeft dat u bij het eerste persoonlijk onderhoud een algemene schets gaf, wijzigt deze conclusie niet (CGVS 2, p. 17). Er werd u immers bij uw eerste persoonlijk onderhoud expliciet gevraagd hoe vaak u D. (...) had horen toeteren (CGVS 1, p. 18). Dat u emotioneel veel stress had in Venezuela (CGVS 2, p. 17), verklaart evenmin de vastgestelde verschillen ten tijde van uw persoonlijke onderhoud niet. Elke verzoeker staat onder een zekere spanning wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar toch kan redelijkerwijs van hem worden verwacht dat hij bij machte is om voor de diverse asielinstanties een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en dat hij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u weinig coherente verklaringen aflegt over het toeteren van D. (...) komt u uiteindelijk niet verder dan te stellen dat u niet duidelijk weet hoeveel keer dit gebeurde (CGVS 2, p. 18). Verder gaf u voor de DVZ aan dat u besloot om het land te verlaten in december 2018 (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Voor het CGVS geeft u anderzijds aan dat u dit pas in februari 2019 besloot (CGVS 2, p. 20). Tot slot is uw houding geenszins in overeenstemming te brengen met uw ingeroepen vrees voor D. (...). Zo keerde u regelmatig terug naar het huis van uw moeder (waar de pogingen tot inbraak plaatsvonden) en andere woningen in Boca De Uchire (CGVS 1, p. 18 en CGVS 2, p. 13-14 en 17-18), terwijl de pogingen tot inbraak u lieten beseffen dat de bedreigingen van D. (...) werkelijkheid konden worden en u meent dat D. (...) u zeker zou komen opzoeken indien u terug naar Boca de Uchire keert (CGVS 1, p. 18). Dat u wou weten hoe het met uw moeder ging, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Uw moeder kon immers ook op andere plekken verblijven (CGVS 2, p. 18). Het is dan ook weinig logisch dat u en uw moeder dergelijke risico's zouden nemen, zeker gelet op de inhoud van de bedreigingen die D. (...) u stuurde (dat u niet mocht vergeten dat hij alle plekken binnen uw huis kende, dat u nooit meer rustig zou kunnen slapen, dat u er altijd zou moeten op letten dat ze uw huis niet binnendrongen, dat u niet mocht vergeten hoeveel contacten hij wel had in het dorp via dewelke hij u iets kon aandoen (CGVS 2, p. 10)).

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen met D. M. (...) en diens ex-partner J. M. (...).

Waar u voorts bij de DVZ tevens de algemene situatie in Venezuela aanhaalde als reden om het land te verlaten (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 7C), dient aangestipt te worden dat u dit bij het CGVS niet spontaan opwierp toen u gevraagd werd of er nog andere redenen zijn waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Venezuela (CGVS 1, p. 18). Wat betreft de algemene situatie in Venezuela en uw socio-economische situatie dient bovendien verwezen te worden naar de conclusies verder in deze beslissing.

U haalde bij de DVZ ook aan dat uw dochter haar onderwijs niet meer verliep zoals het hoorde (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 7C). Ook hier dient verwezen te worden naar het feit dat u dit niet spontaan aanhaalde op het CGVS toen u gevraagd werd of er nog andere redenen zijn waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Venezuela (CGVS 1, p. 18). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat het feit dat haar school niet liep zoals het hoorde, het loutere gevolg was dat u vaak diende te verhuizen omwille van de problemen met D. (...) (CGVS 1, p. 18-19 en CGVS 2, p. 19-20). Echter werd hierboven geen geloof gehecht aan uw problemen met D. (...). Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat u hiervoor vaak diende te verhuizen en onder te duiken en dat het onderwijs van uw dochter hierdoor problemen zou kennen.

Dat u na uw tweede persoonlijk onderhoud via een mail aanhaalt dat uw dochter tweemaal hygiënisch niet goed werd verzorgd omdat hiervoor onvoldoende hygiënische producten op school waren, dient aangestipt te worden dat u dit niet aanhaalde bij de DVZ noch tijdens uw twee persoonlijke onderhouds op het CGVS. Bijgevolg dient de vrees die u hieromtrent formuleert sterk gerelativeerd te worden. Bovendien blijkt hieruit niet dat u of uw dochter een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zouden hebben. Ook hier dient immers verwezen te worden naar uw socio-economische situatie waarbij kan verwacht worden dat u zelf voorziet in de nodige hygiënische producten om uw dochter te verzorgen.

Met betrekking tot uw verklaringen voor het CGVS over uw politieke activiteiten in Venezuela moet worden gesteld dat deze eerder beperkt blijken te zijn geweest. Meer bepaald gaf u aan sinds 2009 louter lid te zijn van COPEI en geen actieve functie te hebben binnen de partij. U ging enkel stemmen wanneer er verkiezingen waren en u trachtte mensen uit uw naaste omgeving te overtuigen van uw standpunt. U voerde geen overige activiteiten uit voor COPEI. Bovendien verminderde u de weinige

activiteiten die u voor COPEI uitvoerde na de geboorte van uw dochter. Het enige wat u na 2014 nog deed was deelnemen aan de verkiezingen en tweemaal 'dag' gaan zeggen aan personen die deelnamen aan een betoging (CGVS 1, p. 6-8 en CGVS 2, p. 3-5 en 8). Van 2000 tot 2014 nam u ook deel aan 8 betogingen, die gericht waren tegen het Venezolaans regime. Na 2014 nam u echter niet meer deel aan een betoging. Bovendien was u bij de 8 betogingen louter een deelnemer zonder enige bepaalde rol op te nemen (CGVS 1, p. 6 en 14 en CGVS 2, p. 5). Deze activiteiten zijn echter onvoldoende om te besluiten dat u anno 2021 een leidinggevend figuur of een vooraanstaand criticaster van het Venezolaans regime bent.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf>, p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. Hierboven werd echter aangeduid dat er geen geloof kon gehecht worden uw problemen met D. M. (...) en J. M. (...).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw lidmaatschap bij COPEI en uw deelnames aan de verschillende betogingen in de periode van 2000 tot 2014 niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Dit wordt nog versterkt door het feit dat u zonder problemen en op een legale wijze Venezuela kon verlaten via de luchthaven (CGVS 1, p. 5), hetgeen de indruk bevestigt dat u niet gevisieerd wordt de Venezolaanse overheidsdiensten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap bij COPEI en uw deelnames aan de verschillende betogingen in de periode van 2000 tot 2014.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de

economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U bent echter een gezonde, jonge vrouw en u heeft maar liefst drie hogere diploma's behaald. Zo behaalde u in 2006 een diploma van technicus in publiciteit, in 2016 een diploma als radiopresentator en in 2018 een diploma van digitale marketing (CGVS 1, p. 5). In 2005 werkte u in een publiciteitsbureau. Van 2006 tot 2013 werkte u voor een krant en andere publiciteitsbureaus. Van juli 2015 tot 2018 werkte u bij I. N. R. M. (...) (CGVS 1, p. 5). Gelet op voorgaande vaststellingen inzake het bedrieglijk karakter van uw relaas, blijkt uit niets dat u dergelijke professionele activiteiten niet langer zou kunnen uitoefenen. Aan uw verklaring dat u geen werk meer zou kunnen vinden omwille van de problemen met D. (...) kan immers geen geloof gehecht worden aangezien aan de problemen met D. (...) zelf ook geen geloof gehecht wordt. Dat u in het verleden enkele keren tevergeefs hebt gesolliciteerd, betekent niet dat u nergens meer aan de slag zou kunnen gaan (CGVS 2, p. 8, 9 en 19). U hebt ook steeds een dak boven uw hoofd gehad. Zo verbleef u tot 2006 in Los Teques met uw moeder en uw broers. Van 2006 tot 2016 in Diego Bautista Arizmendi woonde u een tijd alleen en nadien samen met uw tante. Van 2015 tot uw vertrek woonde u in Boca De Uchire met uw grootmoeder, uw moeder en uw broers (CGVS 1, p. 3-4). U geeft aan telefonisch contact te onderhouden met uw ouders, uw grootmoeders en uw broers (CGVS, p. 4). Er mag aldus worden aangenomen dat u over een voldoende sociaal netwerk beschikt om u eventueel te helpen bij terugkeer. Uw reiskosten bedroegen 1.300 euro. Om dit te bekostigen kon u een beroep doen op uw vriendin die in België woont (CGVS 1, p. 5).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/>

[rapporten/coi focus venezuela veiligheidssituatie addendum 20190701.pdf](#) of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi focus venezuela situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit en herkomst van u en uw dochter wordt op zich niet betwist. Het feit dat u lid bent van COPEI wordt op zich ook niet betwist. Wel werd hierboven uiteengezet dat er geen indicaties zijn dat u bij een terugkeer naar Venezuela geen problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap bij COPEI en uw deelnames aan de verschillende betogingen in de periode van 2000 tot 2014. De foto's van de herstellingen n.a.v. de schade bij één van de twee pogingen tot inbraak laten niet toe om te beoordelen hoe of in welke omstandigheden deze gemaakt werden. Dezelfde conclusie geldt voor de facebookberichten van J. (...)

en het bericht verzonden via een vals account. Hierbij dient ook toegevoegd te worden dat deze geen uitsluitel bieden over de ware verzender van de conversaties. Wat betreft de juridische verklaring dient aangestipt te worden dat deze werd opgesteld door uw oom en dat dit op zich niet weerhouden kan worden als objectieve bron. De verklaring van uw vriendin Wendy zegt louter iets over uw verblijfssituatie in België en niets over een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in Venezuela. De mail naar de telecomoperator, uw ontslagbrief, het deel van uw loonfiche en de e-mail van u naar D. (...) over de confidentiële informatie die u had over zijn bedrijf tonen louter aan dat u ooit voor het bedrijf I. N. R. M. (...) hebt gewerkt (wat op zich niet wordt betwist). Hieruit blijkt nergens dat u problemen zou gehad hebben met D. (...) of J. (...). Dezelfde conclusie geldt voor uw aanvraag van de carnet de la patria. De screenshots van de diverse Instagram- en twitteraccounts laten evenmin toe conclusies te trekken aangaande een in uw hoofde gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade.

De na uw tweede persoonlijk onderhoud overgemaakte correcties/verduidelijkingen zijn niet van die aard om voorgaande vaststellingen te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Na een weergave van de motieven van de bestreden beslissing en van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, voert verzoekster een theoretisch betoog over de vereiste van een “gegronde vrees voor vervolging” waarbij zij stelt zulke vrees te koesteren dat zij in Venezuela te maken zal krijgen met een manifest slechte humanitaire situatie ingevolge haar problematiek met haar ex-werkgever en tevens zal worden blootgesteld aan willekeurig geweld dat zowel van de overheid uitgaat als van de burgermaatschappij zelf zonder enige hoop op vooruitgang die haar bovendien gelet op de politiek en socio-economische manifest instabiele situatie zouden dwingen om een mensonwaardig bestaan te moeten leiden. Zij voert tevens een theoretisch betoog over de toekenning van de status van subsidiaire bescherming en stelt daarbij een mensonwaardige behandeling te riskeren door de manifest slechte humanitaire situatie in Venezuela. Zij theoretiseert verder over de omkering van de bewijslast volgens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, de begrippen “zwaarwegende gronden” en “reëel risico” uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de oorzaak van de vervolging, de bewijslast in asielzaken en de voorwaarden om een asielaanvraag geloofwaardig te bevinden.

Daarna betoogt verzoekster als volgt:

“In voorliggende zaak is de bestreden beslissing ervan uit gegaan dat verzoekers relaas niet afdoend is, maar het CGVS stelt zich niet de vraag of het bestaan van een vrees voor vervolging en/of mishandeling kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden.

De bestreden beslissing baseert zich voor de afwijzing van verzoekers asielaanvraag steeds op wat zij poogt te ervaren als zijnde simplistisch, inconsequent, tegenstrijdig of onwetend.

Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd of mishandeld – quod non –, op zijn minst dient er te worden vastgesteld dat er een redelijke kans bestaat dat zij zal worden vervolgd of mishandeld en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn.

Verzoeker hekelt vooreerst het feit dat zij op 5 augustus 2019 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend en slechts voor het eerst werd gehoord op 12 februari 2021 en het laatst op 3 mei 2021 om pas beslissing te krijgen op 25 juni 2021. In die tijdsspanne van 2 jaren kan er van verzoeker niet meer worden verwacht dat zij zich nog ieder detail van haar asielrelaas herinnert. Bovendien werd er geen rekening gehouden met haar kwetsbaar profiel als alleenstaande moeder of de omstandigheid dat haar kind reeds twee jaar school loopt in België en aldus geen banden meer met Venezuela kan vertonen. Door een tijdsspanne van 2 jaren te laten lopen over de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming werd er bij verzoeker een legitieme verwachting geschept dat zij een beschermingsstatuut zou krijgen in het bijzonder daarbij de rechten en belangen van haar kind in acht genomen. In ieder geval is de voormelde tijdsspanne een overschrijding van de redelijke termijn waarbinnen een verzoek tot internationale bescherming dient te worden onderzocht teneinde aan verzoeker de nodige klaarheid te kunnen scheppen over haar situatie. Na twee jaren kan er redelijkerwijze geen negatieve beoordeling meer tussenkomen.

Er kan aan verzoeker niet worden verweten dat zij er onder meer in het licht van voornoemde tijdsspanne een alternatieve verklaring op nahield in verband met bepaalde datums temeer nu er over de basis van de vervolging geen enkele tegenstrijdige of inconsistente verklaring werd afgelegd. Het ontbreken van bepaalde details in het ene of andere gehoor over een tijdsspanne van twee jaren zonder dat er over de basis van de vervolging enige inconsistentie heerst kan niet worden aangenomen als grondslag voor enige weigering van een beschermingsstatuut. Het CGVS maakt daarbij dan ook een manifeste beoordelingsfout. Er kan van verzoeker evenmin worden verwacht dat zij al haar problemen reeds aankaartte bij het DVZ interview.

Het weigeren van een beschermingsstatuut zou bovendien neerkomen op een al dan niet gedwongen terugkeer naar Venezuela hetgeen gelet op de belangen en de rechten van de dochter van Verzoeker niet aan de orde kan zijn. Het zou een onmenselijke behandeling betreffen om een kind dat in volle intellectuele groei is terug te sturen naar een land waar zij geen banden meer mee heeft en zich terug moeten te integreren in een maatschappij waarin zij getraumatiseerd was zoals ook aangekaart tijdens het CGVS gehoor.

Ook wordt de bewijskracht van de door verzoeker voorgelegde stukken die haar relaas ondersteunen volledig miskent door de bestreden beslissing."

Vervolgens meent verzoekster dat er ook moet worden verwezen naar het wijdverspreid fenomeen van geweld ten aanzien van burgers in Venezuela en citeert zij uit een rapport van de FOD Buitenlandse Zaken en een rapport van Human Rights Watch. Zij meent dat uit deze bronnen volgt dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zal worden blootgesteld aan willekeurig geweld dat zowel van de overheid als van de burgermaatschappij uitgaat, aan een gebrek aan de meest primitieve nutsvoorzieningen, aan een gebrek aan toegang tot water, voedsel, medicijnen, brandstof en gezondheidszorg, aan een gebrek aan het kunnen uitoefenen van haar politieke rechten en dit terwijl zij lid was van een politieke oppositiepartij, aan een gebrekkige toegang tot justitie en aan een schending van de mensenrechten.

Verzoekster vervolgt:

"In tegenstelling tot wat het CGVS beweert is er dus in verzoekers geval wel degelijk een reëel risico op ernstige schade, waardoor zij bij terugkeer naar Venezuela wel degelijk een reëel risico heeft op een onmenselijke of vernederende behandeling. Er zijn immers minstens ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard in verzoekers geval die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (zowel overheidsfactoren als niet-overheidsfactoren) en gepaard gaan met een blootstelling aan willekeurig geweld alsook met de onmogelijkheid om te voorzien in de meest elementaire levensbehoeften zonder enige redelijk zicht op een verbetering van zijn situatie.

Het CGVS gaat er onterecht vanuit dat de vlucht van Verzoeker louter socio-economische beweegredenen zou hebben. Zoals door verzoeker aangegeven en door bovenstaande informatie bevestigd koestert verzoeker een gegronde vrees dat hij in Venezuela zal te maken krijgen met een manifest slechte humanitaire situatie en daarbij zal worden blootgesteld aan willekeurig geweld dat zowel van de overheid uitgaat als van de burgermaatschappij zelf zonder enige hoop op vooruitgang die hem bovendien gelet op de politiek en socio-economische manifest instabiele situatie zouden dwingen om een mensonwaardig bestaan te moeten leiden.

Er is geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op gebrek van bepaalde elementen en gegevens en het feit dat haar verklaringen als onafdoende worden afgedaan. Verzoeker merkt op dat zij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat zij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Zij stelt dat zij in de mate van het mogelijke geantwoord

heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten. Tevens voert verzoeker aan dat van haar niet kan worden verwacht dat zij alle elementen die zij aanvoert, bewijst. Zij benadrukt tenslotte dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoeker het feit dat het CGVS haar verklaringen zomaar éézijdig afwijst als zijnde niet afdoende.”

Verzoekster wijst verder nog op de actieve samenwerkingsplicht en de onderzoeksplicht die op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) rust. Zij stelt ten slotte dat de bewijsstandaard in asielrecht lager ligt dan in andere rechtstakken en geeft te kennen dat zij alle elementen ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk heeft aangebracht, waarna zij de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet weergeeft en als volgt besluit:

“8. Uit alle bovenstaande overwegingen blijkt dat de vrees van verzoeker vaststaat en dat zij bij terugkeer naar Venezuela minstens aan mensonwaardige en mensonterende omstandigheden zal worden onderworpen. Derhalve dient aan verzoeker de status van vluchteling, minstens de subsidiaire bescherming te worden toegekend.

9. De bestreden beslissing is bijgevolg niet van die aard dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam.”

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 9 september 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin (onder meer) wordt gerefereerd aan de COI Focus “Venezuela: Situatieschets” van 28 april 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/2 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en van het verbod van willekeur, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen uit de Vreemdelingenwet en dit beginsel geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Waar verzoekster nog de schending aanvoert van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad erop dat deze bepaling bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Venezuela, te hebben verlaten omwille van problemen met haar ex-werkgever en diens ex-partner. Haar ex-werkgever zou haar hebben gezegd dat zij niet

mocht deelnemen aan verkiezingen en gevraagd om afstand te nemen van het *Comité de Organización Política Electoral Independiente* (COPEI), waarvan zij lid was. Tevens zou hij geëist hebben dat zij een *carnet de la patria* zou aanvragen. Hij zou verzoekster ook een keer hebben opgewacht in zijn ondergoed. Omdat verzoekster de situatie op haar werk niet meer kon verdragen, zou zij hebben aangegeven ontslag te willen nemen. Sindsdien zou haar ex-werkgever haar verschillende keren bedreigd hebben, een laatste keer op 1 juni 2018, toen verzoekster haar officieel ontslag gaf. In de periode van juni 2018 tot november 2018 zou haar ex-werkgever nog drie keer met zijn auto voor verzoeksters huis zijn komen staan en zijn beginnen toeteren. De ex-partner van haar ex-werkgever zou haar ten onrechte hebben verweten haar man te hebben afgenomen en haar omwille daarvan telefonisch bedreigd hebben. Verzoekster verklaart ten slotte nog dat haar dochter in 2018 twee keer hygiënisch niet goed werd verzorgd nadat ze op school naar toilet ging, dat er in de school onvoldoende hygiënische producten waren om haar te verzorgen en dat haar dochter toen weende door de pijn aan haar geslachtsdelen. Op 22 juli 2019 verliet verzoekster Venezuela.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (A) aan haar beweerde problemen met haar ex-werkgever en diens ex-partner niet het minste geloof kan worden gehecht, nu (i) zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de redenen waarom en het tijdstip waarop deze problemen begonnen, (ii) er ook tegenstrijdigheden in haar relaas zijn over haar reactie op de eis van haar ex-werkgever om haar lidmaatschap bij COPEI te beëindigen, (iii) het beeld dat zij schetst over het toeteren van haar ex-werkgever aan haar woning volledig incoherent is, (iv) zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment dat zij besloot om haar land te verlaten en (v) haar houding geenszins in overeenstemming te brengen is met de door haar ingeroepen vrees voor haar ex-werkgever, omdat (B) er ook geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat zij voor de problemen met haar ex-werkgever en diens ex-partner vaak diende te verhuizen en onder te duiken en dat het onderwijs van haar dochter hierdoor problemen zou kennen, omdat (C) kan verwacht worden dat zij zelf voorziet in de nodige hygiënische producten om haar dochter te verzorgen, omdat (D) er geen indicaties aanwezig zijn dat zij bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van haar lidmaatschap bij COPEI en haar deelnames aan de verschillende betogingen in de periode van 2000 tot 2014 en omdat (E) de door haar neergelegde documenten deze appreciatie niet wijzigen.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, het voeren van theoretische uiteenzettingen, het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen en het aanhalen van informatie waaruit *“het wijdverspreid fenomeen van geweld ten aanzien van burgers in Venezuela”* zou blijken, zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie toe te passen, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Verzoekster kan niet overtuigen waar zij in haar verzoekschrift hekelt dat zij op 5 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en slechts voor het eerst werd gehoord op 12 februari 2021 en het laatst op 3 mei 2021 om pas beslissing te krijgen op 25 juni 2021 en laat gelden dat in die tijdsspanne van twee jaren van haar niet meer kan worden verwacht dat zij zich nog ieder detail van haar asielrelaas herinnert. Het tijdsverloop sedert de feiten kan de gedane vaststellingen immers niet verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, kunnen zij geacht worden in het geheugen van verzoekster te zijn gegrift zodat zij bij machte zou moeten zijn deze en de context ervan op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Waar verzoekster nog aanvoert dat er geen rekening werd gehouden met haar kwetsbaar profiel als alleenstaande moeder, wijst de Raad erop dat zij dit element op geen enkel moment in de loop van de administratieve procedure heeft aangebracht als reden waarom zij haar land van herkomst heeft ontvlucht of er thans niet meer naar zou kunnen terugkeren. Ook in haar verzoekschrift laat zij na om in

concreto toe te lichten op welke wijze zij omwille van het enkele feit dat zij een alleenstaande moeder is bij terugkeer naar Venezuela een gegronde vrees voor vervolging dient te hebben, dan wel een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoekster in haar verzoekschrift het CGVS verwijt geen rekening te hebben gehouden met de omstandigheid dat haar kind reeds twee jaar school loopt in België en aldus geen banden meer met Venezuela kan vertonen. Deze these gaat overigens voorbij aan het vaststaande gegeven dat de dochter van verzoekster de Venezolaanse nationaliteit heeft en dus wel degelijk een (juridische) band heeft met Venezuela. De loutere omstandigheid geen feitelijke banden (meer) te hebben met het land van herkomst kan niet leiden tot het toekennen van internationale bescherming.

Voor zover verzoekster in het onderhavige verzoekschrift tracht aan te tonen dat de redelijke termijn om haar verzoek om internationale bescherming te behandelen is overschreden, wordt er op gewezen dat zij niet aantoon – en de Raad ziet niet in – welk belang zij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en het beweerde risico op ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar verzoek. Voor het overige is de loutere lange duur van de procedure in het kader van het verzoek om internationale bescherming in België niet relevant voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn namelijk geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten of opleggen om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Het argument dat er na twee jaren redelijkerwijze geen negatieve beoordeling meer kan tussenkomen, vindt geen steun in de voorhanden zijnde normering. Ook de bepalingen aangaande het hoger belang van het kind doen geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

Waar verzoekster laat gelden dat haar niet kan worden verweten dat zij er onder meer in het licht van voornoemde tijdsspanne een alternatieve verklaring op nahield in verband met bepaalde datums, temeer nu zij over de basis van de vervolging geen enkele tegenstrijdige of inconsistente verklaring heeft afgelegd, wijst de Raad erop dat zij niet alleen tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegde over het tijdstip waarop haar problemen met haar ex-werkgever begonnen en over het moment dat zij besloot om haar land te verlaten, doch ook over de redenen waarom haar problemen begonnen, over haar reactie op de eis van haar ex-werkgever om haar lidmaatschap bij COPEI te beëindigen en over het toeteren van haar ex-werkgever aan haar woning. Met een dergelijk summier betoog beperkt verzoekster zich tot het minimaliseren van de argumenten van de bestreden beslissing, zonder evenwel de tegenstrijdigheden, die allen steun vinden in het administratief dossier en wel degelijk de kern van haar relaas uitmaken, te weerleggen of te ontkrachten. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verzoekster, niettegenstaande de tijdspanne tussen haar problemen en haar interviews, enige terughoudendheid aan de dag heeft gelegd toen zij verklaarde wanneer haar problemen met haar ex-werkgever begonnen en wanneer zij besloot om Venezuela te verlaten.

Waar verzoekster nog betoogt dat van haar niet kan worden verwacht dat zij al haar problemen reeds aankaartte bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), wijst de Raad erop dat van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn of haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoekster werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van haar, als verzoeker om internationale bescherming, wordt verwacht dat zij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom zij bij haar terugkeer problemen vreest of riskeert en dat zij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (adm. doss., stuk 7, vragenlijst, p. 1). Bovendien werd haar verklaring bij de DVZ aan verzoekster in het Spaans voorgelezen (*ibid.*), zodat zij de mogelijkheid had hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoekster heeft dit echter nagelaten en heeft haar verklaring ondertekend waarmee zij heeft bevestigd dat haar verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeksters kritiek is dan ook allerm minst ernstig. De vaststelling dat verzoekster op de DVZ (en ook op

het CGVS) uiterst essentiële informatie met betrekking tot haar relaas, en meer bepaald over de hygiënische verzorging van haar dochter op school, volledig onvermeld liet, ondergraaft de geloofwaardigheid, minstens de ernst hiervan. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus. Specifiek wat betreft de gebrekkige verzorging van de dochter van verzoekster op haar school in Venezuela, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing ook terecht op dat van verzoekster verwacht kan worden dat zij zelf voorziet in de nodige hygiënische producten om haar dochter te verzorgen, wat verzoekster niet betwist.

Waar verzoekster nog aanvoert dat het weigeren van een beschermingsstatuut bovendien zou neerkomen op een al dan niet gedwongen terugkeer naar Venezuela en dat het een onmenselijke behandeling zou betreffen om een kind dat in volle intellectuele groei is terug te sturen naar een land waar zij geen banden meer mee heeft en waar zij zich terug zou moeten integreren in een maatschappij waarin zij getraumatiseerd was, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Bovendien reikt verzoekster geen enkel (begin van) bewijs aan voor haar bewering dat haar dochter in de Venezolaanse maatschappij getraumatiseerd was. Wat betreft de banden van de dochter van verzoekster met Venezuela kan worden verwezen naar wat hierover *supra* reeds werd gesteld.

Door nog louter te stellen dat de bewijskracht van de door haar voorgelegde stukken die haar relaas ondersteunen door de bestreden beslissing volledig wordt miskend, zonder *in concreto* toe te lichten van welke stukken de bewijskracht wordt miskend en op welke wijze dit zou zijn gebeurd, slaagt verzoekster er niet in de volgende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten:

“Uw documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit en herkomst van u en uw dochter wordt op zich niet betwist. Het feit dat u lid bent van COPEI wordt op zich ook niet betwist. Wel werd hierboven uiteengezet dat er geen indicaties zijn dat u bij een terugkeer naar Venezuela geen problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap bij COPEI en uw deelnames aan de verschillende betogingen in de periode van 2000 tot 2014. De foto's van de herstellingen n.a.v. de schade bij één van de twee pogingen tot inbraak laten niet toe om te beoordelen hoe of in welke omstandigheden deze gemaakt werden. Dezelfde conclusie geldt voor de facebookberichten van J. (...) en het bericht verzonden via een vals account. Hierbij dient ook toegevoegd te worden dat deze geen uitsluitel bieden over de ware verzender van de conversaties. Wat betreft de juridische verklaring dient aangestipt te worden dat deze werd opgesteld door uw oom en dat dit op zich niet weerhouden kan worden als objectieve bron. De verklaring van uw vriendin Wendy zegt louter iets over uw verblijfssituatie in België en niets over een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in Venezuela. De mail naar de telecomoperator, uw ontslagbrief, het deel van uw loonfiche en de e-mail van u naar D. (...) over de confidentiële informatie die u had over zijn bedrijf tonen louter aan dat u ooit voor het bedrijf I. N. R. M. (...) hebt gewerkt (wat op zich niet wordt betwist). Hieruit blijkt nergens dat u problemen zou gehad hebben met D. (...) of J. (...). Dezelfde conclusie geldt voor uw aanvraag van de carnet de la patria. De screenshots van de diverse Instagram- en twitteraccounts laten evenmin toe conclusies te trekken aangaande een in uw hoofde gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade.

De na uw tweede persoonlijk onderhoud overgemaakte correcties/verduidelijkingen zijn niet van die aard om voorgaande vaststellingen te wijzigen.”

Deze motieven blijven onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoekster nog aanvoert dat zij *“verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is”*, dient te worden vastgesteld dat zij geen enkel medisch, psychiatrisch en/of psychologisch attest voorlegt waaruit haar mentale gezondheidsproblemen zouden kunnen blijken. Bovendien laat zij na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze deze verwarring en dit trauma een ander licht zouden werpen op de motivering van de bestreden beslissing dan wel een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zouden uitmaken.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij of haar dochter dergelijk risico lopen in Venezuela.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met haar ex-werkgever en diens ex-partner, dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat zij voor de problemen met haar ex-werkgever en diens ex-partner vaak diende te verhuizen en onder te duiken en dat het onderwijs van haar dochter hierdoor problemen zou kennen, dat kan worden verwacht dat zij zelf voorziet in de nodige hygiënische producten om haar dochter te verzorgen en dat er geen indicaties zijn dat zij bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van haar lidmaatschap bij COPEI en haar deelnames aan de verschillende betogingen in de periode van 2000 tot 2014.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband stelt dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zal worden blootgesteld aan een gebrek aan de meest primitieve nutsvoorzieningen, aan een gebrek aan toegang tot water, voedsel, medicijnen, brandstof en gezondheidszorg, aan een gebrek aan het kunnen uitoefenen van haar politieke rechten, aan een gebrekkige toegang tot justitie en aan een schending van de mensenrechten en citeert uit informatie van Human Rights Watch, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is

blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. De bestreden beslissing bevat wat dit betreft nog de volgende pertinente overwegingen:

"U bent echter een gezonde, jonge vrouw en u heeft maar liefst drie hogere diploma's behaald. Zo behaalde u in 2006 een diploma van technicus in publiciteit, in 2016 een diploma als radiopresentator en in 2018 een diploma van digitale marketing (CGVS 1, p. 5). In 2005 werkte u in een publiciteitsbureau. Van 2006 tot 2013 werkte u voor een krant en andere publiciteitsbureaus. Van juli 2015 tot 2018 werkte u bij I. N. R. M. (...) (CGVS 1, p. 5). Gelet op voorgaande vaststellingen inzake het bedrieglijk karakter van uw relaas, blijkt uit niets dat u dergelijke professionele activiteiten niet langer zou kunnen uitoefenen. Aan uw verklaring dat u geen werk meer zou kunnen vinden omwille van de problemen met D. (...) kan immers geen geloof gehecht worden aangezien aan de problemen met D. (...) zelf ook geen geloof gehecht wordt. Dat u in het verleden enkele keren tevergeefs hebt gesolliciteerd, betekent niet dat u nergens meer aan de slag zou kunnen gaan (CGVS 2, p. 8, 9 en 19). U hebt ook steeds een dak boven uw hoofd gehad. Zo verbleef u tot 2006 in Los Teques met uw moeder en uw broers. Van 2006 tot 2016 in Diego Bautista Arizmendi woonde u een tijd alleen en nadien samen met uw tante. Van 2015 tot uw vertrek woonde u in Boca De Uchire met uw grootmoeder, uw moeder en uw broers (CGVS 1, p. 3-4). U geeft aan telefonisch contact te onderhouden met uw ouders, uw grootmoeders en uw broers (CGVS, p. 4). Er mag aldus worden aangenomen dat u over een voldoende sociaal netwerk beschikt om u eventueel te helpen bij terugkeer. Uw reiskosten bedroegen 1.300 euro. Om dit te bekostigen kon u een beroep doen op uw vriendin die in België woont (CGVS 1, p. 5)."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014 (GK), *Diakité*, C-285/12).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekster is evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse hoofdstad Caracas, waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn, of in Boca de Uchire (Anzoategui State), waar zij sinds 2015 tot haar vertrek uit Venezuela heeft gewoond, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de regio van herkomst van verzoekster, is artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige

stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN